

מגזין בנושא פילוסופיה – תרבות – התנדבות

אקרופוליס

בהוצאת אקרופוליס החדשה, בית ספר לפילוסופיה בדרך חיים

באתי לגלות

באתי לשנות

באתי להיות

מצב של נפרדות

על הסיפה והאוקיינוס

עת לכל חפץ תחת השמים

המחזוריות שבטבע

פעולות ההתנדבות שלנו

פילוסופיה

תרבות

התנדבות

קוראים יקרים

רונן חלבי, אקרופוליס החדשה

אני כותב לכם מחדרי המצונן, כאשר בחוץ העולם בוער.

הימים ימי אמצע חודש אוגוסט והבעירה אינה מטאפורית (אולי גם?), מוחשית היא ולא פוסחת על איש.

שוב נשאלות השאלות: מה קורה? האם האקלים שלנו משתנה? האם כדור הארץ השתגע?

על שאלה זו, מתוך 100 מדעני אקלים ומדעי כדור הארץ, שלושה ישיבו בשלילה ואף ירגיעו אתכם שאין בעיה להמשיך בשלכם. אבל 97 (!) ישיבו כן, משהו קורה ועלינו להתעורר.

בחדשות של לפני מספר ימים שמעתי ידיעה שממש הפתיעה אותי: הפנטגון הכריז שהבעיה האסטרטגית החמורה שנמצאת בפתחה של ארצות-הברית לשנים הבאות היא בעיית האקלים והמערכת האקולוגית בתוכה אנו חיים.

יתכן שבעת שאתם אווזים את העיתון בידכם וקוראים שורות אלו כבר הגיע הסתיו, ואולי מועקת החום כבר חלפה לה, ועם מעט מזל יתכן שצינת הערבים הממהרים להגיע כבר כאן.

אז מה? שנמשיך הלאה? או אולי נעצור לרגע להרהר, לבדוק, לשאול, ללמוד?

מה צריך לקרות כדי שנעשה זאת?

אנו בפתחו של מחזור חדש. הסתיו, המביא עמו גם את הימים הנוראים בתוך חגי ישראל, הוא הזדמנות טובה לעצירה ובדיקה של כל מהלכי חיינו.

הפילוסופיה כדרך חיים יכולה לעזור לנו לעשות זאת.

יש בעיתון שבידכם זרעים להתחלות אפשריות שיכולות להשפיע על החיים האישיים שלכם והרבה מעבר לכך, אבל אלו תקרומנה עור וגידים רק אם תבחרו לעשות זאת.

התרצו?

קריאה מטלטלת.

תוכן

פילוסופיה

4...מצב של נפרדות.....פייר פאולין

על הטיפה והאוקיינוס

8...Where is the love.....רועי כהן

והיכן לחפשה

12...אלוהים שלי.....קרן יוספאן

תרבות

18...עת לכל חפץ תחת השמים...גל איש שלום

המחזוריות שבטבע

22...לקום אתמול בבוקר.....מתן עופר

בעקבות הסרט...

התנדבות

24...”מישהו צריך להיות הזקנה”...ענת סלע

סיפור אמיתי

28...פעולות ההתנדבות שלנו...יותם ירושלמי

ביוון העתיקה הייתה אקרופוליס החלק הגבוה ביותר של העיר. עבורנו מסמל השם אקרופוליס את החלק הגבוה ביותר בתוכנו, המקום שבו מתאפשר המפגש בין עולם החומר לעולם הרוח. אקרופוליס שבתוכנו היא השאיפה שלנו להכרה אנושית רחבה וגבוהה יותר.

עורכת העיתון: יסמין פיאמנטה עיצוב גרפי: נסטיה סורוקה
עריכה לשונית והגהות: אילן גולדשטיין, יפעת קלוגר.

עיתון אקרופוליס החדשה, עמותה ללא מטרת רווח מספר 58-012-144-0
רישיון עמותה מספר 5222 מנהל העמותה: אלון ברזילי
אי מייל מערכת: magazine@acropolis.org
תוכן המאמרים והמודעות בעיתון על דעת הכותבים ובאחריותם בלבד.

מצב של נפרדות

פיר פאולין, מנהל אקרופוליס החדשה בישראל

משפט ידוע בחכמה האזוטרית העתיקה אומר: "כמו שלמעלה, כך למטה, רק ההיפך". בני אדם מתמקדים בדרך כלל בחלקו הראשון של המשפט ושוכחים את הסיומת - "ההיפך".

מה פירושו של משפט זה? המילה "למעלה" מסמלת בדרך כלל את הרוחניות ואת הבלתי נראה; המילה "למטה" מסמלת את הקונקרטי, הגלוי והמבוסס. ההצהרה כי "למעלה" הוא כמו "למטה", פירושה ששניהם כפופים לאותם חוקים - חוקי הטבע - ויש להם אותה מטרה בתהליך האבולוציה. שניהם, הן הנסתר והן הגלוי, הולכים באותו נתיב, כי ישנה מציאות אחת, נתיב אחד, "דהרמה" אחת.

אך חלקו השני של המשפט גם הוא חשוב: הוא אומר לנו שהחיים, בתהליך האבולוציה, מבצעים בגלוי תהליך הפוך מזה שהם מבצעים בנסתר כדי להגיע אל אותה מטרה. אנו יכולים לומר כי ההתפתחות בעולם הנגלה היא ההשתקפות ההפוכה, כמו במראה, של ההתפתחות בעולם הרוחני. הכיצד?

על פי מה שידוע, ההתפתחות בחומר נעשית

תמיד מהפשטות אל המורכבות. צורות החיים הראשונות היו פשוטות כמו תא יחיד, וצורות אלו התפתחו במהלך דורות, עד שצורתו הנוכחית של הגוף האנושי - האורגניזם המורכב ביותר הקיים היום בעולם - תוכל להכיל בתוכה את נפש האדם.

אבל זהו רק היבט אחד של האבולוציה. זוהי האבולוציה של הצורות, אבולוציה בנגלה, האבולוציה ש"למטה". כאשר מדובר על "למעלה", אנחנו מתייחסים לאבולוציה של ההכרה. כאן, האבולוציה יכולה להיות מובנת כדרך המובילה מבערות לחכמה, מחושך לאור, או - ממורכבות לפשטות.

למעשה, מאפיין אוניברסלי של אנשי חכמה, בכל תרבות שממנה צמחו, הוא היכולת שלהם לאחד מורכבות עצומה של כמויות של ידע, דעות שונות, זוויות ראייה ורגשות שונים - לאחדות אחת, לאמירה פשוטה, ברורה ונוכחת. זוהי חכמה. זוהי האבולוציה של ההכרה.

ושני הזרמים - מפשטות למורכבות ב"למטה", וממורכבות לפשטות ב"למעלה" - פועלים בו-זמנית. הם אינם הפכים, אלא משלימים זה את

זה, כמו היין והיאנג.

פועל כאן היגיון פשוט: ככל שגדלה המורכבות של החומר (כמו המורכבות של החיים היום-יומיים שלנו, האחריות שלנו, ניהול הזמן שלנו, כמות האנפורמציה שאנו קולטים מדי יום וכדומה), כך אנו זקוקים להכרה פשוטה ואינטגרלית יותר, על-מנת לאחד ולשלב את המורכבות הזאת ולא לאבד את עצמנו במבוך של כמויות הנתונים.

פשטות ואחדות לעולם ימצאו יחד, ממש כמו מורכבות והפרדה. אחדות, בהקשר של הכרה, פירושה היכולת לשלב את כל ההיבטים השונים של העצמי שלנו לזהות אחת ברורה, יציבה ואוניברסלית.

• • • • •

זהות זו צריכה להיות ברורה, מכיוון שהנקודה המרכזית היא הצורך שלנו להיות מודעים לזהות האמיתית שלנו.

זהות זו צריכה להיות יציבה, מכיוון שהזהות האמיתית שלנו לא צריכה להסתמך על השפעות פנימיות או חיצוניות. הכוונה בהשפעות פנימיות

היא שלעיתים קרובות אנו מושפעים מהשינויים הטבעיים במצבי הרוח שלנו, ברגשות, בדעות ובבריאות שלנו. ההשפעות החיצוניות הן כל מה ששייך לעולם הסובב אותנו, ממצב היחסים המשפחתיים שלנו, דרך ההתפתחויות הפוליטיות הגלובליות ועד ההתפתחויות הכלכליות בעולם. זהות זו צריכה להיות אוניברסלית, מכיוון שעל-מנת לשלב בהצלחה את כל הפנים השונים של חיינו, עלינו לבסס את הזהות שלנו על האוניברסלי, ולא על הפרטי. ממש כמו בסיפור האוקיינוס והטיפה, האוקיינוס – כלומר האוניברסלי – יכול לכלול בתוכו את הטיפה, אך הטיפה אינה יכולה לכלול בתוכה את כל האוקיינוס.

• • • • •

כעת, כשאנו מתבוננים בשני הנתיבים המשלימים של האבולוציה מצד אחד, ובמצבה הנוכחי של האנושות שלנו מהצד השני, ברור לחלוטין שבשלב כלשהו נכנס באג לתוך התוכנה.

אם חכמה היא פשטות ואחדות, הרי שכולנו רחוקים מלהתקרב אל החכמה. הייתי אפילו אומר שאנו רצים בשמחה אל עבר הכיוון ההפוך.

הבעיה היא, שלמרות מה שחלק מאיתנו סבורים – אנחנו עדיין מאוד, אבל מאוד, מטריאליסטים. זה ברור, בעיקר כאשר אנו רואים שרוב האנשים היום – כולל רוב, אם לא כל מנהיגי המדינות – עדיין מחפשים פתרון המבוסס על המורכבות של החומר. אולם זה לא עובד יותר! יש גבול לכמות המורכבות שבני אדם – ואולי גם הטבע – מסוגלים לשאת.

ההתרסקות האחרונה של האיחוד האירופי בנושא הפיננסי ביוון, היא דוגמה טובה לכך. בעודי כותב שורות אלה אין עדיין החלטה סופית, אבל אני מאמין שאין פתרון אמיתי שיוכל לשמר את האיחוד הזה. לא מפני שהרעיון של האיחוד האירופי – או כל איחוד בין מדינות – הוא שגוי. למעשה אני מאמין שאיחוד כזה הוא הכרחי, אולם עליו להיות איחוד הכרתי, כלומר איחוד ברמה הרוחנית, ולא ניסיון "לתקן", "לשמר" או "להתאים" את ההבדלים הקיימים במורכבות של החומר ברמה כלכלית ופוליטית בלבד. זה לא יעבוד ללא הכרה בזהות אירופאית אמיתית, כי

אם לא, האיחוד יהיה רק מעשה טלאים, שבו כל אחד עדיין מחזיק באינטרסים הספציפיים שלו על חשבון הכלל. הדבר דומה לכך שכל טיפה באוקיינוס תנסה לגרום לכלל האוקיינוס לפעול על פי האינטרסים הספציפיים שלה, ולכל טיפה יהיו טענות פרטיות משלה. בצורה זו האוקיינוס יקרוס.

דוגמה נוספת מתרחשת במזרח התיכון. בהיפוכו של הפתרון האירופי, כאן במקום איחוד, כל אחד משמר "מצב נפרדות" משלו ומגן עליו. דמו לעצמכם שכל טיפה בונה סביבה חומה על-מנת לשמור שהזהות הספציפית שלה לא תבוא במגע עם הטיפות האחרות סביבה. הבעיה איננה שהאוקיינוס יקרוס; הבעיה היא שהדבר מהווה שלילה של עצם קיומו של האוקיינוס עצמו. הבעיה העיקרית כאן היא שזהותן של הטיפות – התרבויות, המדינות – מבוססת על קריטריונים שבמהותם דוחים זה את זה במקום לגשר על ההבדלים. לדוגמה, אם אתה יהודי, אתה אינך ערבי (או להיפך). אם אתה דתי, אתה אינך חילוני (או להיפך), וכדומה.

יכולתי לתת דוגמאות נוספות, אך דומה שהתמונה ברורה דיה, ואין טעם להפוך מאמר קצר זה לרשימת קינות על מצב העולם. הדבר החשוב וההכרחי כעת הוא ליישם כמה פתרונות אמיתיים, והדרך היחידה לעשות זאת היא באמצעות קידום ההכרה של האחדות.

במילים אחרות, הפתרון צריך להיות רוחני. לא פוליטי, לא כלכלי. עלינו ללמוד מהניסיון ולהבין מה באמת עובד, ומה לא.

• • • • •

קיים צורך דחוף להחליף את כל הקריטריונים המוגבלים שלנו של זהות, בקריטריונים גלובליים יותר, שיאפשרו אינטגרציה ולא התנגשות בין ההבדלים.

לשם הדוגמה, בתי הספר העתיקים של המסורות בעולם העתיק פיתחו את הרעיון של "דתיות", בניגוד למושג "דת", כפי שהוא משמש היום. כלומר הדבר המשמעותי איננו טמון בשייכות לדת מסוימת, ובוודאי שלא בהשוואתיות או

בשיפוטיות בין הדתות. החשוב הוא שתהיה "דתיות", כלומר לתפוס מעט יותר מעבר לחומר הגלוי, ולפתוח את הכרתנו ל"אוקיינוס" – לא זה המורכב מטיפות – אלא זה הכולל כל אחד מאיתנו. אולי שמו של האוקיינוס הזה הוא... החיים.

זה אשר מוצא את שורשיו באוקיינוס החיים ורואה את עצמו כחלק מהאנושות, הוא חי. זה אשר מפריד את עצמו מהאוקיינוס יוכל רק לשרוד, במקרה הטוב, ועשוי אף להתייבש ולהיעלם כמו טיפה אבודה בודדה, על החול של חוף הים.

במציאות, אין חיים שהם מחוץ לשייכות לאנושות.

האם זה מספיק? אני מאמין שלא, אבל זה יהיה צעד ראשון, ובימים אלו, שבהם הולכת ומתפתחת למעשה מלחמה חדשה בין הדתות הרשמיות, זה עשוי להיות הצעד הדחוף ביותר להשגה.

ולאחר מכן? ובכן, אנו יכולים לשאוף להיות

מונחים על-ידי אינטליגנציה ולא על-ידי דיעות. אנו יכולים להתחייב להעיר בתוכנו כמה מעלות ארכיטיפיות, כמו טוב, צדק, יופי ואמת. אנו יכולים לדבר פחות ולכתוב פחות, ולהיות יותר. אנו יכולים ללמד דרך דוגמה אישית. אנחנו יכולים להפוך את עצמנו לאבוקות של אור, במקום לנסות למצוא את דרכנו באורם של אחרים.

• • • • •

כל זאת נקרא נתיב הפילוסוף. הפילוסופיה פירושה להיות חי. הפילוסופיה פירושה פשטות ואחדות. למעשה, זה מה שאנחנו עושים כאן, באקרופוליס החדשה.

זה אינו מקום לבוא וללמוד בו על פילוסופים; זהו מקום שבו אפשר להפוך להיות פילוסופים, להפוך להיות חיים. לעשות עוד צעד אחד פשוט לכיוון החכמה.

אקרופוליס היא מצב של הכרה, מצב של אחדות. מצב שיש בו צורך. ■

צילום: עודד עזרא

"אמנות האהבה" כי עלינו ללמוד כיצד לאהוב. למרות כל החכמה שלנו ועל אף כל היכולות המרשימות שלנו, נותרנו בני אדם לא מושלמים, ויש לנו עוד הרבה מה ללמוד. כולנו מכירים את העיקרון הבסיסי האומר שאם רצונך בחבר, עליך ראשית כל להיות חבר. באופן זהה לחלוטין, אנשים אשר מחפשים אהבה וצריכים יותר

אהבה בחייהם, עסוקים כל כך בחוסר שהם חווים עד שאינם עוצרים פשוט כדי להעניק אהבה.

הסופר לב טולסטוי משתף אותנו בתובנותיו וכותב: "יותר ממה שאנחנו אוהבים אנשים על הטוב אשר עשו לנו, אנו אוהבים אותם על הטוב אשר עשינו להם".

זוהי תפיסה מהפכנית ונראה לי שדי בהבנה עמוקה שלה כדי לפתור מחצית מבעיות העולם.

היא חוויה של משיכה פיזית או רגשית (ואולי אף יותר מכך), אבל מדוע שנחשוב שכל היקום סובב סביבנו? במה שונה חווית המשיכה האנושית במהותה מכוח המשיכה, הפועל על כל חלקיק בקוסמוס? האם ייתכן שכוח המשיכה שאנו מכירים כחוק בסיסי של פיזיקה הוא למעשה הביטוי של כוח האהבה בתוך החומר?

השקפה כזו עשויה לעזור לנו להבין את דברי החכמים העתיקים שלימדו שכל היקום מלא באהבה.

אז מדוע היא כה חסרה? לפי תפיסה זו, שהיא עתיקה אבל אוניברסלית, כל שעלינו לעשות כדי לחזק את האהבה בעולם הוא ללמוד כיצד לתת לה ביטוי. האהבה איננה זו שחסרה, אלו אנחנו שחסרים כאשר איננו נותנים ביטוי לאהבה.

אולי לא לשווא כותב לנו אריך פרום בספרו

”אחד מכוהני האהבה של כל הזמנים אמר פעם:

”כאשר אני מדבר על אהבה, אינני מדבר על איזו תגובה רפה ורגשנית. אני מדבר על אותו כוח שכל הדתות הגדולות ראו בו את העיקרון המאחד העילאי של החיים. בדרך כלשהי, אהבה היא המפתח הפותח את הדלת המובילה למציאות המוחלטת” (מרטין לותר קינג).

”

Where is the LOVE?

רועי כהן, מנהל סניף אקרופוליס החדשה בכפר סבא

“What’s wrong with the world, mama
People livin’ like they ain’t got no mamas
I think the whole world is addicted to the drama
Only attracted to things that’ll bring you trauma”

במסורות העתיקות מכל העולם, האהבה הייתה תמיד כוח הקיים ללא קשר לאדם או לרגשותיו. לפי תפיסתן, האהבה היא אחד מחוקי הטבע הבסיסיים המניעים את העולם – ויותר משהאהבה מתקיימת בתוך האדם, האדם מתקיים בתוך האהבה.

אחד מכוהני האהבה של כל הזמנים אמר פעם: **”כאשר אני מדבר על אהבה, אינני מדבר על איזו תגובה רפה ורגשנית. אני מדבר על אותו כוח שכל הדתות הגדולות ראו בו את העיקרון המאחד העילאי של החיים. בדרך כלשהי, אהבה היא המפתח הפותח את הדלת המובילה למציאות המוחלטת”** (מרטין לותר קינג).

מאות שנים לפני כן, כתב דאנטה ב”קומדיה האלוהית”: **”אהבה היא הכוח המניע את השמש והכוכבים”**. אני חושב שזו יותר מאשר מטאפורה. אם נביט על האהבה בעיקרון של הטבע, נבין שאהבה היא כוח המושך דברים נפרדים להתאחד. עבורנו, בני האדם, אהבה

”איפה האהבה?” הוא שם השיר המפורסם של להקת ה-”Black Eyed Peas”, אשר עזר להם לפרוץ אל עבר הכרה בין-לאומית הנמשכת מאז ועד היום. למרות שהשיר מדבר על השירוף של העולם שבו אנו חיים, עולם מלא שנאה ומלחמות, גזענות, שחיתות ורעות נוספות, הוא מצליח לעורר בנו כמיהה או תפילה לעולם טוב יותר, על-ידי השאלה החוזרת ונשנית **”Where is the love?”**. שאלה פשוטה אשר מהדהדת בלב כולנו... איפה האהבה?

לאורך עשרות, מאות ואלפי השנים האחרונות (ואני מאמין שגם קודם לכן) היו לאהבה ”כהנים” רבים – מרטין לותר קינג, אמא תרזה, ג’לאל א-דין רומי, בודהה, הביטלס ועוד רבים מספור, מוכרים יותר ופחות – כולם אמרו אהבה, לימדו אהבה, כתבו, שרו, התפללו ועמלו כדי להעיר בבני זמנם את האהבה. אלפי שנים חלפו, אך נראה שאהבה עדיין חסרה בעולם. האם אהבה היא רגש? כימיקלים במוח שלנו? האם לא מאוחר מדי לשנות את העולם?

"אם לא מחייכים אליך,
היה נדיב ותן אתה חיוך.
אין אדם הזקוק לחיוך יותר
מהאדם שאינו מסוגל לחייך
לאחר"

הדל'א לאמה

www.newacropolis.org.il

החרפושיות מתוך לב האדמה

שירים באווירה אקוסטית המוגשים על-ידי שלושה יוצרים צעירים

מוצ"ש 10.10.15

פתיחת דלתות 20:30

תחילת המופע 21:00

מחיר כניסה 30 ש"ח

סניף אקרופוליס החדשה ת"א | ריב"ל 5 | טל' 03-5104426

מי אנחנו?

"יום אחד, אחרי שנדע לשלוט ברוח, בגלים, בגאות ובשפל ובכוח הכבידה, נרתום את האנרגיה של האהבה לצרכינו. ואז, בפעם השנייה בתולדות העולם, האדם יגלה את האש" (פייר טיילר דה שרדן, האבולוציה של הצניעות).

כולנו רוצים לאהוב יותר, אבל כשזה מגיע למפגש היום-יומי האמיתי שלנו עם אנשים, זה לא תמיד עובד. אילו רק האנשים סביבנו היו "קשובים יותר", "יעילים יותר", "אחראיים יותר", היה זה פשוט יותר לאהוב אותם. אך זו לא הדרך. חישבו כמה ריבים ומלחמות החלו במטרה לשנות את האדם האחר באופן שנראה לנו. האם אפשר בכלל לשנות אנשים אחרים? בוודאי שנוכל להשפיע על אחרים על-ידי דוגמה אישית, על כן דרך האהבה מציעה לנו להתחיל בשינוי של עצמנו.

העולם מלא באהבה ועדיין היא חסרה. מה היה קורה אם כולם היו מפסיקים לנסות לקבל אהבה והיו מתחילים לתת אהבה? האם אז הייתה חסרה אהבה למישהו בעולם? ■

"Whatever happened to the values of humanity
Whatever happened to the fairness and equality
Instead of spreading love we're spreading animosity
Lack of understanding, leading us away from unity"

"מה קרה לערכים של אנושיות?
מה קרה להגינות ולשוויון?
במקום להפיץ אהבה אנחנו מפיצים איבה
חוסר ההבנה, מרחיק אותנו מהאחדות"

Black Eyed Peas, "Where is the Love?"

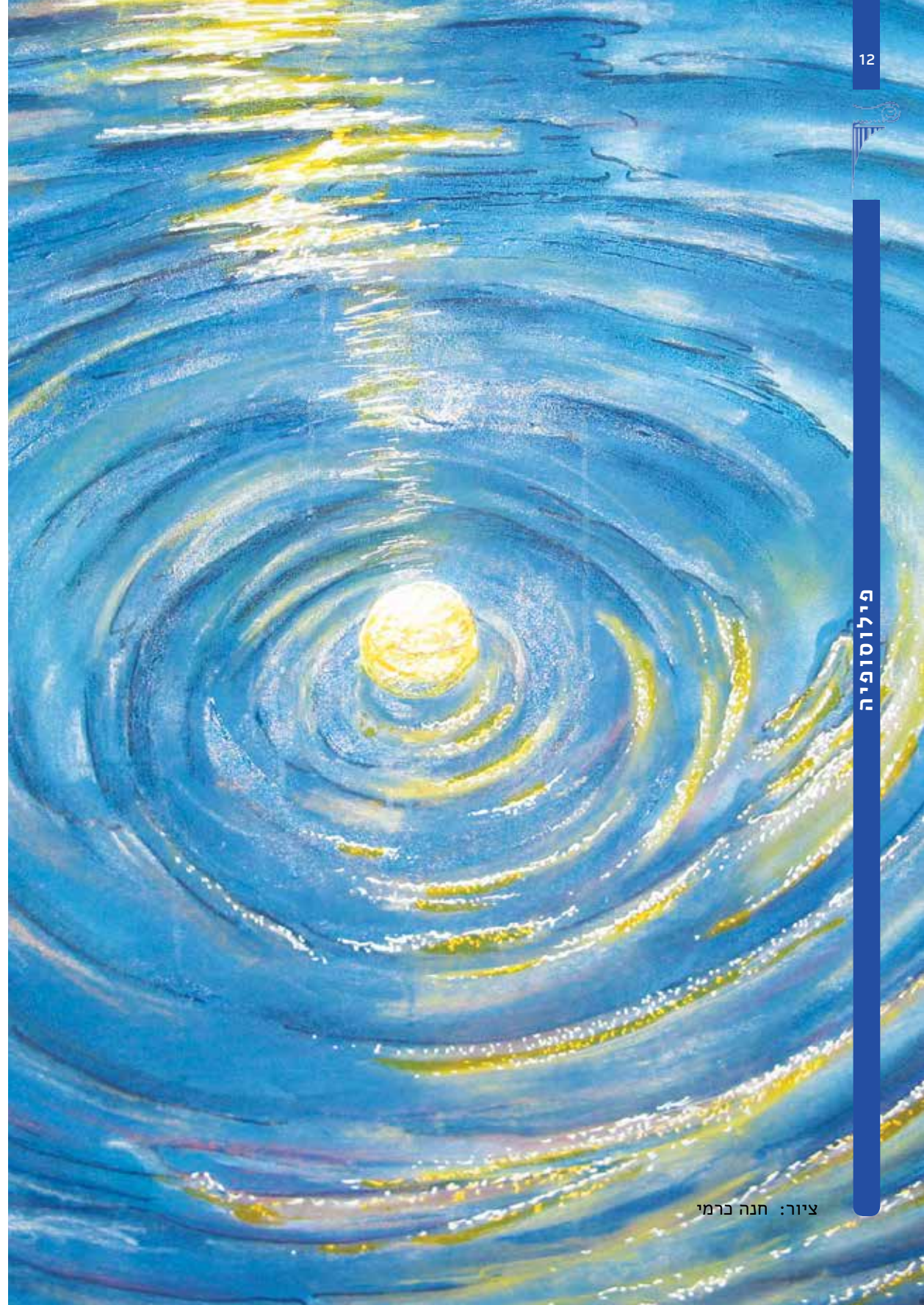
רוצים עוד אהבה בחיים? עשו טוב לאחרים. ככל שאנו משקיעים ומעניקים יותר לאנשים (ולבעלי-החיים, לצמחים ולדוממים) שסביבנו, גדלה היכולת שלנו לחוש אהבה. אנו גדלים ככלי קיבול לאהבה הקיימת מסביב, וכך מכילים בתוכנו יותר אהבה.

כה רבות נכתב והושר על החיפוש אחר האהבה. אם היא נמצאת מסביב לנו, מדוע איננו חווים את נוכחותה באופן רצוף וקבוע? אולי נוכל למצוא את התשובה בכתביו של משורר האהבה הגדול, רומי: "המשימה שלך היא לא לחפש אחר אהבה, אלא אך לחפש ולמצוא את כל המחסומים הנמצאים בתוכך אשר בנית כנגדה".

האם יכול להיות שהמצב הטבעי שלנו הוא אהבה? האם יכול להיות שאנו עצמנו היחידים המונעים מאיתנו לחיות בתוך האהבה? מהם המחסומים הללו? פחד להיפגע, להתאכזב? פחד לגלות שאיננו מושלמים? האם זו הסיבה שאנו מחפשים תדיר להיות צודקים יותר מן האחרים? האם הביקורת המופנית היום כלפי כל האנשים הסובבים אותנו היא רק קיר שמגן עלינו, אבל בו-בזמן מהווה גם מחסום לאהבה?

מצד אחד אנו רוצים לאהוב ולהיות נאהבים, ובו-בזמן אנו שולחים החוצה קוצים כדי להרחיק את כל מי שעמו עלינו לפתח קשרי אהבה. הראפר Prince Ea שר על כך באירוניה: **Your God doesn't exist, my God does and he is All-Loving, If you disagree with me I'll kill you**. כתשובה שמעבר לזמן עונה לו רומי: "אינני שייך לאף דת. אהבה היא הדת שלי. כל לב עבורי הוא מקדש".

האם יש תקווה לאנושות שלנו ללא אהבה? האם זה באמת משנה אם נגיע לכוכבים אחרים? אם יהיו לנו מחשבים מהירים יותר? אם נחיה חיי נצח? אין זה משנה כמה נהיה מתקדמים טכנולוגית, אם לא נהיה מפותחים באותה המידה מבחינה אנושית, אנו נאיים להרוס את עצמינו. הטכנולוגיה יכולה רק להעצים את מי שאנחנו – היא כלי בידינו. שאלת עתידנו נשארה כשהייתה – לא מה הם האמצעים העומדים לרשותנו, אלא

ציור: חנה כרמי

אלוהים שלי

קרן יוספאן

התיישבתי לכתוב על אלוהים, עד 900 מילים לבקשת העורכת. מאיפה מתחילים? מי יקרא את הכתבה ועל איזה עצב חשוף אני עלולה לדרוך בטעות? לקומם? לעורר גיחוך, ציניות ואולי אפילו משטמה?

כשהדברים הגיעו לכדי משבר קולוסאלי, הטחתי בפניו: "אם אני הגעתי למצב כזה ולתהום כזאת, סימן שאתה לא קיים!". הוא נשאר שלו ורגוע ושלח אותי למיטה, קודחת מחום, הוזה ומעורפלת עם וירוס מהגיהנום, עד שאחרי ארבעה ימים, בעודי מקיאה את נשמתי מעל האסלה, נשאתי עיניי השמימה והתחננתי "או. קיי, הבנתי. אתה כאן. אפשר להפסיק עכשיו?", והוא הפסיק, והיה שקט גדול, והבנתי. כאן, בתחתית, הכול נמצא והכול קיים, גם כאן יש אמת ואלוהים.

.....

החברה שהערצתי והייתי כרוכה אחריה, זו שפגעה והתייחסה אליי בזלזול, לימדה אותי לפתח ציר פנימי יציב, חזק, לא תלוי ועצמאי משלי;

החבר שבגדתי באמונו לימד אותי על האנוכיות שקיימת בי, על החולשות שלי ועל איזה אדם אני רוצה להיות.

הילד או הבעל שלי, שלעתיים מטריף את דעתי, עד כדי כך שהייתי מוכנה לתרום אותו לויצ"ו, לימד אותי על נתינה ואהבה ללא תנאי;

האמא הנוקשה, שלא הרעיפה עליי חום ואהבה, לימדה אותי להתחשל נוכח החיים, ולא לצפות לשום דבר חיצוני ש"ירים" אותי, אלא לדעת להרים את עצמי ולדעת מה אני מחפשת בבני האדם המקיפים אותי;

הטראומה הנוראית שקרתה לי לימדה אותי על הכוחות שיש בי להתמודד מול מצבים בלתי אפשריים.

איך נושא עדין ואינטימי כל כך נתון למניפולציות חזקות כל כך, לסקטורים שלמים שמוכנים להרוג ולהיהרג עבורו, לזרמים דתיים קיצוניים שניכסו אותו לעצמם? ומה לי, הקטנה, יש בכלל להגיד?

אז החלטתי לספר על אלוהים שלי, מתוך תקווה להתחבר לאלוהים שלכם כמה שיותר. יש לכם אחד כזה?

.....

לאלוהים שלי אין שם אחד ולא שמות רבים, אין לו מין או צורה, אפילו לא זאת המתבקשת של איש זקן עם זקן ארוך. אין לו דת ולא לאום, ואף לא פנקס שבו הוא רושם את מעשיי הרעים ומצקצק בלשונו כי גמרתי לו את כל הדיו. אני מדברת איתו מאז שאני זוכרת את עצמי, בקול רם לפעמים. שואלת שאלות, מתווכחת, מתלהמת, אפילו מדברת בבוטות, וגם צוחקת איתו המון. יש לו חוש הומור נפלא.

זו מערכת היחסים המשמעותית ביותר שקיימת בחיי, ולמדתי, כמו בכל מערכת יחסים בריאה, לא לצפות לשום דבר ובטח לא לנסות לשנות אותו בהתאם לציפיות שלי. כי אמנם כתוב שאלוהים ברא את האדם בצלמו, אבל לפעמים נדמה שאנחנו בראנו אותו בצלמנו, כלומר בהתאם לדמות שאנו רוצים שתתקיים ושתספק את הרצונות והחשקים שלנו.

היחסים שלנו ידעו עליות ומורדות, קרבה הדוקה, אהבה העולה על גדותיה וגם זרות מנוכרת. באחד הריבים היותר מרשימים שלנו,

צילום, אמנות ויופי

סדנה העוסקת באמנות כייצוג של היופי האידיאלי ומיועדת לכל אדם הרואה באמנות כלי לחיים עם משמעות.

מנחה: הפילוסוף פייר פאולין, מנהל אקרופוליס החדשה בישראל.

11.12.15 | יום ו' | 10:00-15:30

ההרשמה מראש

האתר של פייר פאולין | www.photos-art.org

אקרופוליס החדשה ת"א
ריב"ל 5 | טל' 03-5104426

מקום-טוב

השכרת כיתות
לימוד מאובזרות,
חדרי ישיבות,
אולם כנסים,
אולם תיאטרון,
דוג' וקליניקה

מקום-טוב בתל אביב
ריב"ל 5, 054-240-7222
www.makomtov.org.il
info@makomtov.org.il

בשמי אושוויץ, והבין, אלוהים היה נוכח כל הזמן.

כל אלה גרמו לו לשנות את תפיסתו ולקבוע: "אשוויץ - לא השטן יצר (אותה) ולא האלוהים, אלא אני ואתה, האדם."

לכן, אולי השאלה המתבקשת היא לא "היכן היה אלוהים", אלא "היכן היה האדם."

.....

אלוהים נמצא כל הזמן; אפשר לומר שהוא פשוט נמצא במישור אחר, שנקרא לו אחדות. הוא נשאר שם ולא נכנס למישור הנפרדות והכאוס שיצר האדם, שם שוכנים הסבל, האכזריות, הגזענות, הבדלנות, האלימות, המטריאליזם. מה יש לאלוהים לחפש פה? ומה יש לנו? כל המסע שלנו תכליתו היא להתקרב לאותה אחדות - לראות את הנפרדות שקיימת בינינו, להכיר בה ולפעול לצמצום שלה, קודם כל בתוכנו.

קל מאד לצקצק ולהצביע עליה מבחוץ: "הנוער של היום... איפה הערכים?", "השחיתות הפוליטית... בן גוריון היה מתהפך בקברו". כמה קשה להסתכל ולראות אותה מבפנים. כמה קשה לראות את את היצר הרע החבוי בתוכנו, שלעתים מתפרץ על האחר ומתייחס אליו בחוסר סובלנות, חוסר חמלה וחוסר אנושיות. להאמין באלוהים זה לדעת שיש כיוון, להכיר בכך שיש סדר, תכלית, שהדברים אינם שרירותיים וכאוטיים, שיש יד מכוונת, שאנחנו לא לבד.

מה שהופך אותנו לבני אדם הוא הידיעה שיש אלוהים. ניסח זאת יפה המשורר המודרני, מוקי: "אין לי שום ספק בך אתה בי ואני בך רק אל תיתן לי לשכוח."

הבה נחדל מלהטריד את אלוהים בזוטות, להתפלל שנכסה את המינוס, שנמצא אהבה, שנקבל העלאה, שהפקק ייגמר. בואו נטריד אותו בשאלות החשובות באמת, כמו: מה התפקיד שלי בעולם הזה, לשם מה הגעתי לכאן, מהו צדק עבורי, איך אני יכול להיות אדם טוב יותר, חומל ואוהב יותר. אני בטוחה (ויודעת) שלשאלות האלה יש לו זמן, ושהוא עונה. ■

כל נסיבות חיינו, כל הבחירות שלנו, אינן מקריות, הכול חלק מהתוכנית הגדולה, והכול נכון, צודק ויפה עבורנו.

לפעמים אני מדמה את התוכנית האלוהית למשחק "פינבול" גדול (כמו אלה שהיו ממוקמים בבריכות השחייה), שולחן גדול ועליו משורטט מסלול מנקודה A ל-B והכדור, כלומר אנחנו, נשלחים על-ידי קפיץ מתוח לחלל העולם, אמורים להגיע ל-B. אבל אם אנחנו סוטים מהמסלול המתוכנן, והכדור שלנו מתחיל להידרדר לתהומות הנשייה, אנחנו מקבלים "בומבה" מהחיים שמחזירה אותנו מיד למסלול. את ה"בומבה" הזאת אפשר לפרש כסטירה מהחיים או כמתנת אהבה גדולה של אלוהים. הפירוש הוא שלנו.

אם אנחנו בוחרים להתכחש לקיומו של אלוהים, זה רק מפני שאנחנו לא יכולים להוכיח אותו מדעית או לפצח את סוד קיומו על-ידי ההיגיון. לא ניתן להוכיח אמונה וידיעה פנימית עמוקה על-ידי מחקר מנטלי.

.....

מורה חכם אמר לי פעם שאלוהים אף פעם לא מסתיר את פניו מאיתנו, זה אנחנו שבוחרים לא לראות אותו. אנו דורשים לדעת איפה הוא היה בשואה, ואם היה - כיצד איפשר את השמדת עמו?

יחיאל דינור, הידוע בשם הספרותי שבחר לעצמו, ק. צטניק, היה ניצול שואה ששרד את התופת והגדיר אותה כ"שואה קוסמית" ואת אושוויץ, מחנה הריכוז שבו שהה, הגדיר כ"פלנטה אחרת", כזאת שיצר השטן, בהיעדר האלוהים.

שנים מאוחר יותר, בעקבות טיפול תרפויטי שעבר, בעזרת סמי הזיה, התרחש אצלו מהפך תודעתי. באחת מהזיותיו הוא ראה קצין אס.אס. עומד בשער של אושוויץ ומפקה, והחזיון הזה עורר בו תגובת שרשרת: אם הוא מפקה - הוא עייף - אם הוא עייף - הוא אדם - אם הוא אדם ואני אדם - הייתי יכול לעמוד כאן במקומו ולמלא בדיוק את אותו תפקיד. בחזיון נוסף הוא ראה את השם המפורש כתוב

פילוסופיה

באתי לגלות באתי לשנות באתי להיות

קורס מבוא 16 מפגשים מרתקים
של חכמה מעשית- מחזרח ומערב

1. דע את עצמך
רמות ההכרה הקיימות באדם, על פי מורשת
המזרח והמערב. מה זמני ומה נצחי בתוכנו?

2. קארמה יוגה – המעשה הנכון
הדרך להשגת החופש לפי ה"בהגודגיטה"
– ספר החוכמה של הודו העתיקה וסיפורו
המופלא של ארג'ונה הלוחם. גלגולי נשמות,
דהרמה, קארמה, הצורך לזהות את המעשה
הנכון והדרך להגשמתו.

3. בודהא והדרך לשחרור עצמי
ה"דהאמאפאדה" – תורתו של בודהא
והאפשרות המעשית להבחין בין מציאות
לאשליה, ולהשתחרר מהסבל.

4. לשמוע את "קול הדממה"
"קול הדממה" – ההוראות לצועדים בדרך על
פי הבודהיזם הטיבטי.
כיצד להתכונן למסע רוחני ולהתגבר על
המכשולים הניצבים בדרך.

5. כלים לחיים – היום כמו בעולם העתיק
המושג "סדר" על פי כתביו של קונפוציוס.
הערך העליון וה"מעלה", כאמצעים להשגת
האושר על פי אריסטו.
"מעאת" – מושג ה"צדק" ממצרים העתיקה,
כיצד לממש את הפוטנציאל ולהשפיע על
העולם.

6. האמן, המאוהב והפילוסוף – מי אתה?
שלוש הדרכים להתפתחות על פי פלוטינוס
והתנועה הכפולה של הנשמה.
מושג האחריות האינדיבידואלית בפילוסופיה
של הסטואיקנים.

7. האור בקצה המערה
היציאה מחושך לאור ומבערות לחכמה, על-פי
מיתוס המערה של אפלטון. מיהו פילוסוף,
מיהו פוליטיקאי? מה תפקידם כיום?

8. צדק חברתי
הפוליטיקה כמדע העוסק בביטוי האתיקה
בחברה. תפיסת הצדק והחינוך של אפלטון
והמחלוקת בינו לבין אריסטו.
מורשתו של פיתגורס – בית הספר האחרון
למסתורין במערב.

9. צורות ממשל שונות
מהמלך – כהן ועד לאנרכיה, הצורות השונות
לארגון המדינה והחברה המסורתית מול
החברה המודרנית. לידתה של הדמוקרטיה
ביוון העתיקה ומאפייניה הפילוסופיים.

10. הדרך למסתורין
התפקידים המסורתיים בחברות עתיקות –
ילדות, בגרות וזקנה.
הדרך למסתורין: חניכות שבטית, מיסטית
ומאגית.
המסתורין כתהליך חינוך שלם.

11. דיאלוג פילוסופי
דיאלוג בנוסח יוון העתיקה, והתנסות משותפת
ב"קרמה יוגה", שילוב של "תורת העין והלב".

12. כשמיתולוגיה והיסטוריה נפגשות
ההיסטוריה כזיכרון העבר והמיתולוגיה ככלי
המעניק לה משמעות וכיוון.

13. הסוד של הסמלים
הסמלים מאפשרים את הקשר לרעיונות
מופשטים. דוגמא: עץ החיים בקבלה, הנו
עץ של סמלים המבטאים רמות שונות באדם
וביקום. באמצעותו ניתן ללמוד על תהליך
הבריאה של האדם והעולם.

14. גלגל החיים
היוגות ההודיות, המעבר לעידן הדלי, האם
הוא יוביל לרנסאנס רוחני? מה ניתן לצפות
מה"עידן החדש", ומה הוא לא יהיה.

15. ניצוץ התודעה באדם
מהו האדם באמת – המיתוס של פרומתאוס
ומשמעותו. מהו העתיד האנושי?

16. סיכום – איפה אנו ולאן ממשיכים?
סיכום הרעיונות המרכזיים והצצה אל לימודי
ההמשך, המציעים את הצעד הבא לשינוי.

במהלך הקורס יתקיים מפגש של שיחות
אישיות עם המשתתפים וסמינר תרגילים
חוויתיים.

הרצאות היכרות בכניסה חופשית.
פרטים ומועדי פתיחה בסניפים באתר:

www.newacropolis.org.il

עת לכל חפץ תחת השמים

גל איש שלום

הבה נעצום עיניים ונדמיון את עצמנו עומדים בטבע; בשדה, על גבעה, על שפת נחל...

ערביים... צמחים, בעלי חיים ובני אדם חיים ופועלים לפי מקצב השמים. אף שהרחקנו מעלינו את מחזורי הטבע והשפעתם – בעזרת בתים, תאורה, מיזוג אוויר ועוד – השפעתם עלינו גדולה מכפי שאנו יודעים. איברי גופנו עובדים ונחים באופן מחזורי לאורך היום. מנוחת לילה הכרחית לגופנו, כמו גם לעיבוד הרגשי והמחשבתי של חוויות היום. חשיפה בלתי מוגזמת לאור השמש חיונית לפעילות התקינה של הגוף שלנו ומשפרת את מצב רוחנו.

כמונו, לבעלי החיים סדר יום התנהגותי, טקסי ממש, ביחס למחזור זה. שעת ההתעוררות, איסוף מזון או ציד, מנוחה, טיפוח עצמי; כל אלו מתרחשים במועדים קבועים לאורך היום, לפי אור השמש. תרגולות, הנהגות להטיל ביצה בשעות הבוקר, יטילו כמות שונה של ביצים בהתאם למידת החשיפה שלהן לאור – טבעי או מלאכותי.

כמוהן, צמחים שונים מזדקפים וכמשים, פותחים וסוגרים את עלי הכותרת שלהם

נדמיון כיצד השמש שוקעת במערב. אור היום מפנה את מקומו לחשכה, וחום האדמה והאוויר מתפזרים עם הרוח. אלפי אורות קטנים מאירים את השמים ואת האדמה על יושביה. השעות עוברות. שחור הלילה מעמיק והקור מתחזק, ובחצות הליל זורחת הלבנה; מזכירה לנו בחצי חיוך את היום שכבר עבר. כאשר הלבנה מתקרבת לרום השמים, השחר מפציע; החשכה מתפזרת והאור מתחזק, עד אשר השמש מפציעה במזרח. קרניה מפזרות במהירות את הצללים, חומה מתפשט על פני האדמה.

נדמיון כיצד השמש עולה ועולה בשמים, כיצד אורה וחומה מעירים את הטבע לפעילות נמרצת של חיים. כאשר השמש מגיעה לרום השמים נותר מעט מאוד צל; קרניה חודרות ביעילות את האטמוספירה, שכבת ההגנה האווירית של כדור הארץ, ומחממות בהדרגה את פני האדמה עד לשיא החום, המגיע בתוך מספר שעות. לקראת הערב הצללים מתארכים והשמש שוקעת ושוקעת, עושה את דרכה אל המערב. כאשר היא מתקרבת אל האופק, כחול השמים מתחלף בשלל צבעים עזים ורוח מערבית כמו אוספת את החום והאור בחזרה אל השמש, הממשיכה ללא לאות בדרכה אל עבר המחזור הבא.

תרגיל דמיון זה ממחיש, עבור חלקנו, עד כמה חיי העיר רחוקים מיופיו של הטבע, ואולי גם אם אנו חיים מחוץ לעיר, לא בטוח שאנחנו מפנים את הזמן הדרוש כדי להתבונן בו בעיני הרוח. אך מבעד לחומת המגן של חיי התרבות המערבית נותרו זיכרונות רבים ועמוקים, סמלים הטבועים עמוק בנפש האנושית שלנו; עצב השקיעה, בדידות הלילה, כיסופי השחר, התרגשות הזריחה, עצמת צוהרי היום, הפליאה של שעת-

– איך למצוא יציבות ועצמאות ולא רק להיות תלויים באחרים.

– ישנה חכמה אנושית עשירה של תרבויות בהן חיו אנשים עם משמעות, כיוון, אושר והרמוניה עם הטבע. הם חיפשו תשובות לאותן שאלות המטרידות אותנו גם היום. חלקם מצאו תשובות, מה הם מצאו?

מיהם המורים?

המורים הם קודם כל תלמידים בעצמם, שכן מי שרוצה להיות בקשר עם החכמה ולהעביר אותה הלאה חייב ללמוד בעצמו, ולהתנסות בחכמה בחייו. לכן, המורה ממשיך בתוכנית הלימודים המתקדמת שלנו. המורים עוברים הכשרה מיוחדת, וממשיכים להשתלם תוך כדי צבירת ניסיון בהוראה. הלימוד מתאפיין ביחס אישי ואנושי לתלמידים.

מהי צורת הלימוד?

הלימודים מתקיימים בסניפים שונים בארץ ובעולם. אותה תוכנית לימודים מתקיימת בכל העולם.

הלימוד הוא פרונטלי-אינטראקטיבי. בחלק מהשיעורים יש תרגילים חווייתיים, דיונים ושיחות אישיות עם התלמידים.

כמו כן מתקיימים סמינרים מרוכזים של תרגילים. לתלמידים מוצעות פעילויות של תרבות, אמנות, התנדבות והרצאות על-פי בחירת התלמיד. תוכנית המפגשים כוללת 16 שיעורים ובנוסף מתקיים סמינר תרגילים בסוף שבוע (שבת), שכולל חוויית. בסיום מתקיימת שיחה אישית עם כל אחד מהמשתתפים.

למה ללמוד אצלנו?

האם עלתה בך פעם השאלה: לא יכול להיות שזה כל מה שיש... שאלה כל החיים... שהעולם שלנו והחברה שלנו מידרדרים, ואין כמעט מה לעשות...?

לאקרופוליס החדשה מגיעים אנשים שעדיין לא התייאשו! אנשים מכל קשת הגילאים, העיסוקים והמגזרים, שרוצים לחיות כבני אדם, עם אידאלים שכמעט נעלמו מהעולם. בני אדם שרוצים לכוון את החיים ולא רק להגיב. תוכנית הלימודים והפעילויות מאפשרת גילוי מחדש של דרך עתיקה, בה מצד אחד לומדים חכמת חיים, ומצד שני חווים ומיישמים בחיים ובסביבה.

מיהם השאלות בהן עוסקים במהלך המפגשים?

מי אני? מה הייעוד שלי?

מהי מטרת החיים? האם לאדם יש תפקיד בעולם? מהו צדק ומהו אושר? האם באמת אפשר להיות מאושר? איך? שאלות קיומיות אלה ועוד רבות נוספות, הדהדו בליבם של מחפשי משמעות ודרך מאז ומעולם. במהלך המפגשים ננסה לענות על השאלות האלה.

מה סדרת מפגשים זו יכולה לתרום לכם?

סדרת המפגשים מעירה בנו רעיונות ותובנות שחבויים בתוכנו כל הזמן, אך הם רדומים.

– נלמד איך לראות את משמעות האירועים של חיינו, מהי האינטואיציה שאנו חווים ביום-יום?

– איך להשפיע על חיינו ולא רק להיות מושפעים.

קורסי מבוא בסניפים

סניף	מפגשי הכרות בכניסה חפשית	פתיחת הקורס
תל אביב	01/09/2015 יום ג' 08/09/2015 יום ג' 06/10/2015 יום ג'	13/10/2015 יום ג' בשעה 20:00
אשדוד	27/10/2015 יום ג' 10/11/2015 יום ג'	17/11/2015 יום ג' בשעה 20:00
קרית	12/10/2015 יום ב' 21/10/2015 יום ד' 28/10/2015 יום ד'	04/11/2015 יום ד' בשעה 20:00
ראשון לציון	21/09/2015 יום ב' 20/10/2015 יום ג' 25/10/2015 יום א'	08/11/2015 יום א' בשעה 20:00
ירושלים	30/09/2015 יום ד' 12/10/2015 יום ב' 20/10/2015 יום ג'	10/11/2015 יום ג' בשעה 20:00
כפר סבא	28/10/2015 יום ד' 04/11/2015 יום ד'	11/11/2015 יום ד' בשעה 20:00

רשימת הסניפים מופיעה בעמוד האחרון. מומלץ להירשם להרצאות מראש

ומפצים ריח, לפי עצמת ומיקום השמש. חמניות פונות בשעות הבוקר אל המזרח, בצהריים לדרום ולפנות ערב למערב.

אם נזכור שהשמש היא מקור החום והאור המרכזי על פני כדור הארץ, נבין שזה טבעי ביותר שכל היצורים החיים מתאמצים כדי להפיק את המיטב מכל רגע במחזור. ישנן פעולות שמתאים יותר לבצע ביום ואחרות שמתאים לבצע בלילה. ישנם בעלי חיים יומיים המתאימים יותר לסביבה מוארת וחמה, ואחרים המתאימים יותר לסביבה חשוכה וקרה. ישנם צמחים שמושכים חרקים במהלך היום ואחרים שעושים זאת במהלך הלילה.

שוב נעצום עיניים ונחזור בדמיוננו לאותו המקום בטבע...

נדמיין כיצד השמש זורחת במזרח, עולה בשמים ומאירה את פנינו מדרום, צוללת ושוקעת במערב. יום ולילה חולפים, עוד יום, עוד לילה. בכל פעם השמש זורחת מעט מאוחר יותר, בנקודה דרומית יותר מיום האתמול. בצוהרי היום היא מאירה אלינו מדרום, אך בכל יום שעובר מגובה נמוך יותר. הימים מתקצרים והלילות מתארכים. נעשה קר יותר ויותר במהלך הלילה. עננות כבדה נעשית נפוצה. גשם יורד בכל כמה ימים, לעתים חלש, לעתים חזק. בעלי החיים מרבים להסתתר תחת ענפים, במערות ובמחילות. עלי העצים מאדימים ונושרים, גזעיהם נותרים עירומים, זכר לפאר שאבד. אנחנו מתעטפים במעילינו נגד הגשם, הרוח והקור, מתכנסים לתוך עצמנו. שמחים על גשמי הברכה אך מקווים שימי הקיץ ישובו בקרוב. לבסוף, בעיצומו של מאבק האיתנים, הכף מתחילה לנטות לעבר השני.

בכל יום השמש זורחת מעט מוקדם יותר ובצוהרי היום מגיעה לגובה רב יותר מיום האתמול. הימים מתארכים ומתארכים, כבר אין צורך במעיל והלילה נעשה קצר יותר ויותר. כאשר משך היום משתווה סוף סוף למשך הלילה, הטבע כולו מתעורר לחיים. העצים מתעוררים מחדש מתרדמתם, פרחים צצים בכל מקום. בעקבותיהם הציפורים, הפרפרים ושלל בעלי החיים מתעוררים משנת החורף, יוצאים לחפש מזון ואהבה. גם אנחנו חשים את שמחת האביב, יוצאים אל האור והחום, יוצאים לכבוש את העולם. יום ולילה חולפים, עוד יום, עוד לילה... הימים מתארכים,

השמש זורחת צפונית יותר ויותר, עולה גבוה יותר ויותר בכל יום, עד אשר היא מאירה, בצוהרי היום, ממש מעל ראשינו. האוויר חם, המים חמים, האדמה חמה. הימים כבר מתחילים להתקצר, אך החום יישאר עוד זמן רב. הפרחים מתחילים בפירות. צמחים רבים מתייבשים בחום השמש, מהם נותרים רק זרעים; תקווה למחזור החדש. כאשר משך היום ומשך הלילה משתווים בשנית, משב רוח מסלק את החום הכבד. הכול חוזר חלילה.

בני התרבויות העתיקות היו אובססיביים ממש בניסיונם לעקוב אחר מקצב השמים ולחזות אותו. הם עשו זאת מסיבות הישרדותיות בוודאי; חיוני לכל צייד, לקט וחקלאי לדעת בדיוק מתי עליו לחפש כל בעל חיים, לקטוף את פירותיו, עליו ושורשיו של כל צמח, מתי לזרוע ומתי לקצור. אך הם עשו זאת גם מסיבות רוחניות; אנשים אלו, אשר ראו את עצמם חלק בלתי נפרד מהטבע, בחרו לעצב את חייהם על-פי מקצב השמים.

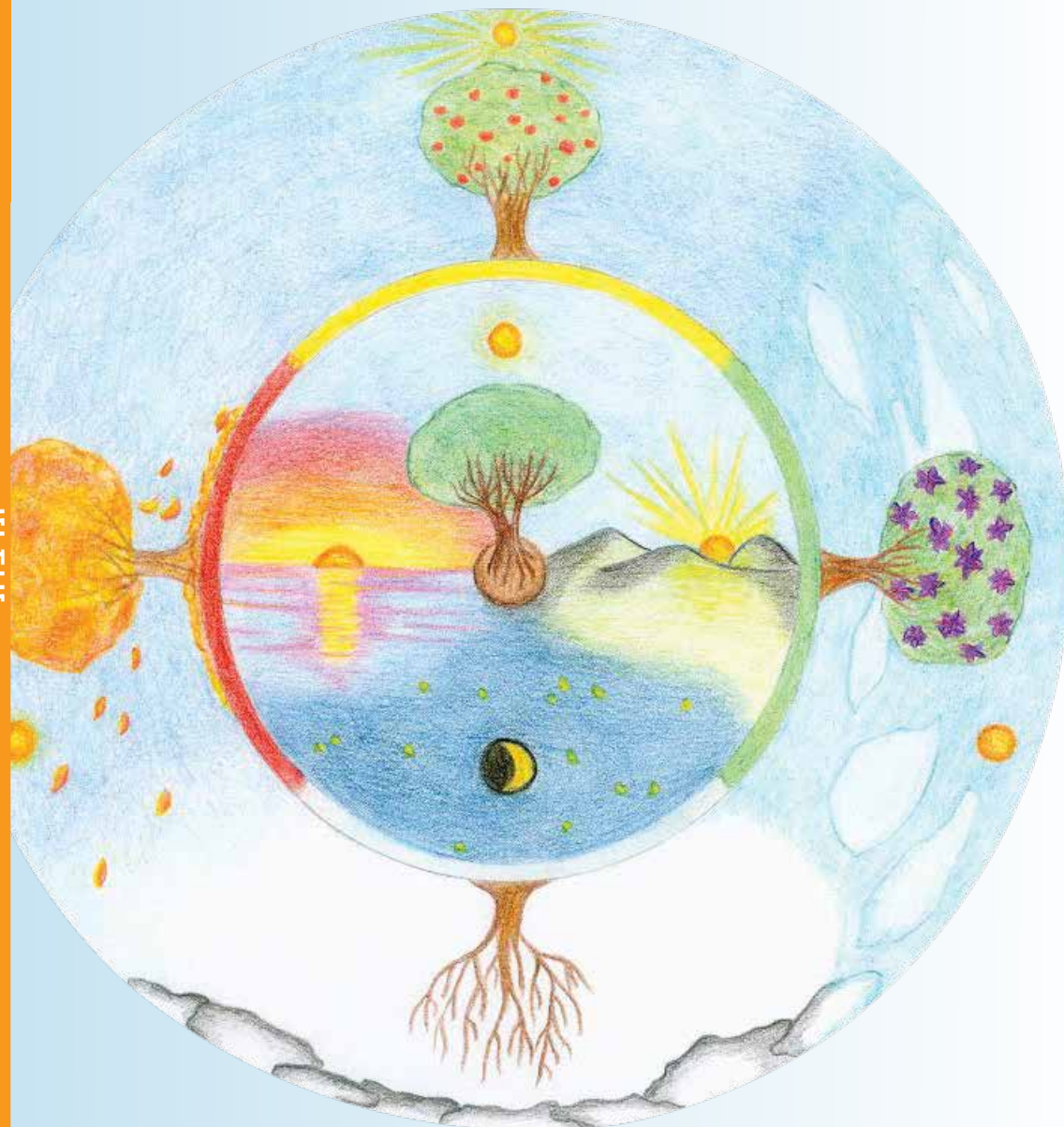
חגים ומועדים, טקסי מעבר וחניכה, ריקודים, מאכלים, תפילות - לכל אלו נבחר בקפידה המועד המתאים ביום ובשנה. תפילת הודיה בבוקר לאחר זריחת השמש, וחגיגת אביב של טיהור והתחדשות, מקובלות בדתות רבות. למרות שישנם הבדלים רבים בין המנהגים והטקסים, ישנם מספר סמלים מרכזיים שחוזרים על עצמם.

סמלים אלו נועדו לסייע לבני האדם, באשר הם, בתהליכי ההתפתחות שלהם. שכן, החוק של ההתפתחות אחד הוא, ולו שני ילדים - האור והחושך, החיצוני והפנימי, החי והמת. המעבר התקין בין שני צדדים אלו של החוק האחד הוא המפתח לבריאות הגוף, איזון הנפש ושגשוג הרוח.

סתיו - מוות - זריעה
חורף - שכחה - מנוחה
אביב - לידה - פריחה
קיץ - התבגרות - הבשלה

פילוסוף, המכיר את חוקי הטבע, משתמש בזרימה הטבעית של המחזור כדי להגשים את ייעודו. הוא זורע את חלומותיו בסתיו, מטפח אותם בחורף, חושף אותם באביב ומגשים אותם בקיץ. ■

איור: ינון פיאמנטה

מתן עזר

לקום אתמול בבוקר

מה אם הייתם קמים לפתע בוקר אחד, ומגלים שכל מה שקורה לכם בעצם כבר קרה... אתמול! אתם חיים שוב ושוב את אותו היום – אותו שעון מעיר אתכם בדיוק באותה השעה, אתם פוגשים את אותם האנשים, באותו המקום, באותו הזמן... שום דבר חדש לכאורה לא קורה. כך קורה לגיבור הסרט "לקום אתמול בבוקר" (בימוי: הרולד ראמיס, 1993).

זהירות, ספויילר...

ביל מארי, בתפקיד הראשי, משחק את דמותו של פיל קונורס – שדרן טלוויזיה המגיע יחד עם הצוות שלו לעיירה נידחת כדי לסקר אירוע מיוחד, ומוצא את עצמו מתעורר בוקר בוקר לאותו היום בדיוק, לאותה סטואציה, עם אותה תפאורה. כך, הוא מתחיל מסע מרתק של שינוי פנימי, שבמהלכו הוא מגלה את סוד הקסם של החיים.

.....

הגיבור מתחיל ממקום של חוסר מודעות ואנוכיות. הוא מפגין יחס שלילי ומזלזל כלפי האנשים סביבו ובטוח שכולם צריכים לשרת אותו. הוא מזלזל גם בנסיבות החיים, כועס על מזג האוויר, על השירות במלון ועל העיירה הקטנה ו"המטופשת" שאלה הוא הגיע. כשהוא מבין שלא משנה מה יעשה ושתמיד יתעורר למחרת ויתחיל את אותו היום מחדש, הוא נותן דרור לתשוקות ולתאוות שלו (לפרוע חוק, לאכול ללא סוף, "להתחיל" עם בחורות וכדומה). הוא משתמש בכוח שיש לו (ידיעת העתיד) כדי לספק את תשוקותיו האנוכיות, אך מהר מאוד הוא מתעייף מכך. אחרי התשוקות מגיע שלב הייאוש והדיכאון. הוא חווה את העייפות שבשגרה ומנסה לברוח ממנה בדרכים שונות, כולל ניסיונות התאבדות למיניהם. אבל גם אז, אין מנוס מלולאת הזמן שבה הוא לכוד. הוא חווה סבל, סבל הנגרם מתחושה של חוסר משמעות וחוסר כיוון.

ומה איתנו? האם גם אנחנו מרגישים שהימים חוזרים על עצמם ודבר אינו מתקדם? תקועים בתוך השגרה, בתוך המרוץ? האם גם אנחנו מרגישים לעתים מתוסכלים מפני שאיננו מבינים מדוע הדברים קורים כפי שהם קורים, ולא בדרך שבה היינו רוצים שיקרו? מנסים לשנות את שלא ניתן לשנות או מתכחשים למציאות הפשוטה – לא נעימה ככל שתהיה?

הפילוסופים הסטואיקנים חיפשו אחר החופש של האדם בחייו. הם טענו שהאדם, למעשה, תמיד חופשי, כיוון שגם אם אינו יכול לשלוט בנסיבות חייו, הוא יכול לבחור כיצד להגיב אליהן. גם אם שום דבר לא משתנה מבחוץ – אפשר לבחור כיצד להגיב מבפנים.

זהו תהליך התעוררותו הפנימית של האדם, שבו הוא מתחיל לחפש את הסיבות למה שקורה לו. זהו המעבר ממצב פאסיבי למצב אקטיבי, ממושפע למשפיע, ממחסור לשפע. המעבר הזה מחייב התבוננות פנימה כדי לחקור את הסיבות לסבל האנושי.

.....

נקודת מפנה חלה בעלילת הסרט כאשר הגיבור מקבל השראה לנדיבות, לאכפתיות ולטוב לב מאישה מיוחדת. הוא מתאהב, אך עדיין מנצל את יכולתו בצורה אנוכית. לא משנה עד כמה הוא מתאמץ, ככל שהוא מנסה יותר לקנות את לבה, כך הוא מצליח פחות. היא אינה נמשכת לגבר המנסה להרשים אותה בכל מחיר. כעת יש לו מטרה שנוגדת לו משמעות ורצון לחיות, אולם המניע העומד מאחוריה אנוכי ולכן היא אינה מתגשמת. בשלב זה של הסרט מגיע רגע של עצירה.

ואכן – כמה חשובים הם הרגעים שבהם אנו עוצרים לרגע, מתבוננים על החיים ומנסים לקלוט תמונה רחבה יותר – אחרי מה אני רודף? מדוע אני מאושר? מה אני צריך לשנות בתוכי? רגעים של הרהור יכולים להיות המפתח לעשות צעד ראשון אל עבר חיים מאושרים יותר ומודעים יותר.

וכך, גיבור הסרט מגיע אל "קצה הצוק" – מקום שבו הוא חייב לשנות משהו בתוכו. גישתו משתנה, ומעתה הוא מקדיש את הניסיון שצבר לא על-מנת לספק את תשוקותיו האנוכיות, אלא על-מנת לעשות את הדבר הנעלה מכול – לשרת אחרים. הוא מתחיל לעזור לאנשים ולהציל אותם מאסונות שהוא יודע שיקרו להם במהלך

היום. הוא לומד פסנתר ומתחבר לאמן שבו. הוא מתחיל להתעניין באנשים סביבו, שעד כה היו עבורו תפאורה בלבד. למעשה, הוא משתמש במצב שנוצר – שבו דבר איננו משתנה – כדי להשתנות מבפנים! הוא גדל, מתרחב ולומד להכיל בתוכו יותר ויותר דברים שעד כה היו נפרדים ממנו. הוא לומד להתמיר את האנוכיות והנפרדות – באהבה ובשייכות.

.....

תחשבו על זה. האם חיינו באמת שונים כל כך? אמנם איננו מתעוררים לאותו היום בדיוק, אבל אולי לעתים אנו מרגישים כך – השגרה, העבודה, ההרגלים... קהלת אמר: "מה שֶׁהָיָה הוּא שֶׁהָיָה וְיָמָה שֶׁנֶּעֱשָׂה הוּא שֶׁיֵּעָשֶׂה וְאֵין כָּל קֶדֶשׁ תַּחַת הַשָּׁמַשׁ". ובכן, מה בכל זאת מתחדש? השמש תזרח מחר בדיוק כפי שזרחה היום, העלים ישירו את עליהם בסתיו והפרחים יפרחו באביב, השנה כבכל שנה. אולי מה שיכול להתחדש היא נקודת ההשקפה שלנו, אנחנו עצמנו. הכול תלוי בבחירה שלנו – האם נבחר לברוח מהשגרה? לרצות לשנותה תדיר? להתלונן עליה? או שאולי נצליח לשמוע בתוכנו קול הקורא לנו להתעורר – לחפש את ההזדמנויות לעשות טוב, לשרת אחרים, להיות נדיבים ואוהבים, ללא קשר לנסיבות החיצוניות?

ההתמרה הזו קשורה ליכולת לראות את עצמנו כשחקנים במחזה, או כפי שאמר שייקספיר – "כל העולם במה, כל איש וכל אישה רק שחקנים הם". לא להתעסק בתפאורה אלא בעלילה – לחפש אילו ערכים נוכל להגשים בחיינו, במקום לנסות לשנות כל הזמן את המציאות כדי להרגיש שאנו חיים.

.....

רעיונות אלו אינם חדשים. גיבור הסרט מקבל הזדמנות לבחון אותם בצורה מואצת וקיצונית, אך אנו מקבלים יום יום את אותן ההזדמנויות. זוהי בחירה קשה, אין ספק. אך אנחנו לא לבד במערכה, אנו מקבלים עזרה – אלו השיעורים שהשאירו לנו שייקספיר, קהלת, אפיקטטוס, בודהא ועוד רבים מחכמי האנושות.

.....

אין חדש תחת השמש – גם החכמה נמצאת ונמצאה סביבנו מאז ומעולם. הבחירה בידינו – האם נחיה אותה, או לא? ■

"מישהו צריך להיות הזקנה"

ענת סלע

הרעש ועל הלכלוך, דרשה שיטאטאו את רחבת הכניסה ושירחיקו ארגזים ריקים. כשהם כבר התמקמו ולא היה על מה להלין, היא תלתה עוד תמונה, והפעם על משקוף דלתם.

שיר, שמעדיפה תמיד לשמור על ההרמוניה ולא לעורר מריבה, הרגישה מאוד לא בנוח עם הפלישה הזו. בלב דואג הקישה על הדלת, החמיאה לשכנה על ניהול הסדר והניקיון בחדר המדרגות וביקשה ממנה להסיר את התמונה האחרונה ולא לתלות דבר על משקוף ביתם. כדי למנוע כל אי הבנה נוספת הדגישה כי היא רוצה שתישאר שם רק המזוזה.

"מה, את דתייה?", שאלה השכנה בתמיהה. "כן", ענתה שיר, מקבלת את ההגדרה כדי לא להסיט את נושא השיחה. מבחינתה, יש משמעות רחבה להיות אדם דתי. "אבל את לא נראית דתייה!", קבלה השכנה. שיר חזרה וחלקה שבחים ומחמאות על חדר המדרגות המעוטר והמתוחזק, ועמדה על בקשתה להסיר את התמונה. השכנה נעתרה והמשקוף התפנה. עד כאן המסגרת.

.....

חודש וחצי לאחר מכן הבחינה שיר ששקט מדי מעבר לדלת הסמוכה. זוג צעיר נכנס לאחת הדירות בבניין, פרקו ארגזים ויצרו אי סדר. שתי תמונות נפלו מהקיר בחדר המדרגות והושבו ברישול למקומן והשכנה לא מתלוננת. על דלת ביתה החלו להצטבר דפי פרסומת שמחלקים בתי עסק.

אפשר היה להתכנס בדל"ת אמות. אחרי הכול, סוף-סוף שקט ואין המתח הזה של העלייה במדרגות בציפייה שתפתח הדלת ותגיע הערה כלשהי ממנה, אבל אצל שיר התעוררה דאגה.

סיפור אמיתי. יום שישי בערב, ארוחת שבת משפחתית, ויש לנו מנהג שהתחלתי בו כשהילדות היו קטנות. הוא נקרא - מי רוצה לספר משהו טוב שקרה לו השבוע? רוצה, כלומר, מתבקש לרצות, לפשפש, לחפש, לפתח מבט חיובי ואופטימי על אירוע אחד מאירועי השבוע. המטרה היא שכולנו נתרום להעצמת הטוב, נחלוק אותו וניתן לו חיים בתוכנו בסיכומו של כל שבוע.

כשהן היו קטנות, הילדות נענו ברצון. בגיל ההתבגרות זה הפך למשהו להתנגח בו ולצחקק. כעת, כשהן "גדולות", הן מפגיעות אותי בכל פעם מחדש. לאחר שכבר הסרתי את האחריות מההכוונה הזו, בכל ערב שבת אחת מבנותי פותחת ואומרת, "יש לי משהו טוב לספר על השבוע" ובכל פעם אני מתמלאת פליאה ונחת. בערב שבת האחרון לשיר לא היה מה לספר, והיא דווקא מוצאת בקלות יחסית משהו טוב לשתף בו. לאחר הארוחה היא מסייעת לי לשטוף כלים ואני מעירה בפליאה, "איך זה שלא מצאת משהו טוב לספר השבוע?".

שיר מהססת, "יש משהו...", היא ניסתה אך לא הצליחה לחשוב על משהו אחר, "אז זה כנראה זה, ואת תאהבי את זה אמא, זה מאוד פילוסופי".

.....

נקדים מסגרת לסיפור. שיר עברה לגור עם חבר לפני כחודשיים. בדירה הסמוכה אליה גרה אישה מבוגרת, ערירית, המנהלת את ועד הבית ביד רמה. הכניסה וחדר המדרגות מעוטרים בתמונות שתלתה בצפיפות מעוררת תמיהה, חלקן עבודות רקמה שלה, חלקן ציורים. שכנה זו אחראית על השקט, הניקיון, הסדר והאסתטיקה - על פי פרשנותה האישית. כששיר וחברה העבירו חפצים, היא התלוננה על

מצד אחד התעוררה ההכרה לכך שאין מי שיעיר לזוג שנכנס על כך שהשאירו בלגן אחריהם בחדר המדרגות, אין מי שיבקש מהם לטאטא את הרחבה, אין מי שיגבה דמי ועד בית ואין מי שמנקה את חדר המדרגות.

מצד שני - ברמה אנושית רחבה יותר - השכנה ערירית וחסרת משפחה, ואולי קרה לה משהו ואיש אינו יודע על כך?

שיר החלה לשאול שכנים ותיקים יותר בבניין, אם מישהו יודע משהו, ראה אותה? שמע? התגובות היו ציניות בעיקר והתייחסו לטרחנות שלה שסוף-סוף פסקה. לא נראה שהשכנים שמו לב לכך שיחד עם הטרחנות שפסקה, אי הסדר עלה ואיתו תחושת ההזנחה.

.....

שיר החליטה להתקשר למשטרה. צעד רדיקלי אולי, אבל צעד של אזרחית פעילה. בתחנת המשטרה התייחסו ברצינות לפנייה, ושאלו: "מתי היא נראתה בפעם האחרונה? האם יש ריח מהדירה?". הדאגה גוברת. "לא, אין ריח, אבל אין לה משפחה והיא אף פעם לא נוסעת לשום מקום", טוענת בתי, שבתוך חודש וחצי כבר קראה "בין התמונות" והבינה מה קורה בדירה שליד.

במשטרה הבטיחו לברר, אך לא חזרו אליה. מבלי לוותר היא התקשרה שוב למחרת. "כן", השיב יומנאי אחר, "איתרנו אותה. היא בבילינסון, עברה ניתוח. אני לא יכול לתת יותר פרטים לאדם שאינו קרוב משפחה".

אפשר היה לעצור כאן, אבל שיר התקשרה לבילינסון. היא רצתה לדעת באיזו מחלקה מאושפזת הגברת הזקנה כדי לשלוח לה פרחים "בשם דיירי הבניין". לא שמישהו מדיירי הבניין התעניין, אבל נגעה ללבה הידיעה על אישה חולה ובודדה שאין לה איש בעולם שיבקר אותה, אישה שמתעניינת בכל מה שקורה סביבה, גם אם לא בדרך נעימה, אך איש אינו מתעניין בה. היא קיוותה להביע הכרה במקומה של השכנה בחיי הדיירים והבניין, לעודד את רוחה ולתת לה תחושת הכרה ושייכות. אך בבית החולים לא איתרו את השם ולא ידעו למסור פרטים.

.....

סיפור אמיתי. סיפור ללא סוף. מה אירע בגורל

הזקנה? לא ידוע. האם יצאה להבראה באיזה מקום ועוד תשוב? ומה בסיפור האישי-אנושי הזה רלוונטי לחיינו? "הבנתי פתאום", סיכמה שיר, "שמישהו צריך להיות הזקנה! אי אפשר בלעדיה!".

.....

בחיי היום-יום שלנו אנו רצים מעניין לעניין, עובדים קשה, לומדים, מתפרנסים, אוהבים, חיים יחד, דואגים לסדר, לניקיון, לאסתטיקה בתוך בתינו, ולא תמיד שמים לב לרשות הרבים, לשטחים הציבוריים, לניקיוןם ולאסתטיקה שלהם. "מישהו אחר" אמור לטפל בזה. מישהו טרחני ששם לב לפרטים הקטנים, שיש לו עניין וזמן לראות את אי הסדר ולהילחם בו ובאדישות של האחרים. במקרה זה, זו זקנה ערירית אחת, שלא רצה מעניין לעניין ולא חולקת שטח פרטי עם איש. היא משתלטת על השטח הציבורי ומשליטה בו סדר, מתעניינת מי עובר, ולמה? מטריחה בשאלות, עוברת את הגבול. "הזקנה" לוקחת על עצמה אקטיביות יתר על גבול שתלטנות וטרחנות, משום שבצד השני של המאזניים יש פסיביות יתר, אדישות, חוסר תשומת לב וחוסר אכפתיות.

.....

האם יש רובד נוסף למציאות זו? לכאורה זהו סיפור על בניין משותף ועל שכנים שחיים בו יחד. מישהו צריך לכוון את הדברים, לנהל את המהלכים, לדאוג לסדר, לניקיון, לאסתטיקה. ברובד אחר, כל אחד מאיתנו הוא סוג של בניין משותף שיש בו דיירים שונים: רגשות, תחושות, עמדות, דעות, וכל אלו מתובלים בחולשות ובחוזקות. מי מנהל את ועד הבית שלנו? מי מכוון את המערכת הזו ולאן? ניסיון חיינו יעיד שאם אין "זקנה" אחת, מושל אחד, כל אחד מהדיירים מושך לכיוון אחר: כשהרגשות בשפל הגרגרנות משתלטת, כשהדאגות משתלטות האנרגיה יורדת ומחלה יכולה להפיל אותנו למשכב. "קרן אור בודדה יכולה להניס צללים רבים" (פרנסיסקו מאסיזי). קרן אור של הכרה ערה, המנהלת את העניינים בשם הטוב, הצודק, הנכון והאמיתי, הכרה ערה לעצמי ולאחר, ערה למרחב החיים המשותף, ערה לחלקנו בו. מישהו צריך להיות קרן אור כדי להעיר גם אחרים, ואז אולי אפשר יהיה לחוות את המרחב הזה עם פחות שתלטנות וטרחנות ויותר הרמוניה. ■

Be the Change!

לצאת מהבועה - לשנות מציאות!

ניקוי יערות, שיפוץ בתי נזקקים, עזרה לבעלי - חיים, עבודה עם אוכלוסיות נזקקות, ניקוי חופים, הקמה ותחזוקת גינות קהילתיות ועוד אין ספור הזדמנויות לקחת חלק ולהשפיע על עולמנו.

צוותי המתנדבים של אקרופוליס החדשה מזמינים גם אתכם לעמוד נגד האדישות ולהשפיע על המציאות.

לפרטים ולהצטרפות לפעילויות ההתנדבות פנו לאתר "אקרופוליס החדשה", או לסניף הקרוב אליכם!

www.newacropolis.org.il

*רשימת הסניפים מופיעה בעמוד האחרון

ניקוי חוף פלמחים

במאי האחרון יצאנו, קבוצת מתנדבים של סניף ראשון לציון, לפעולת ניקיון בחוף פלמחים. השמורה משמשת אזור הטלה ודגירה של צבי ים גדולים, והלכלוך שמצטבר בחוף פוגע קשות בחיי הצבים.

מזה כמה שנים שצוות המתנדבים שלנו מארגן פעולות ניקוי בחוף פלמחים. גם הפעם חוו המתנדבים את הכח המשותף לשנות את המציאות.

מסיבת קיץ בגני הילדים של "בית אידי שפירא"

ביולי הגענו, קבוצת מתנדבים של סניף תל אביב, בכדי לקיים מסיבת גן קייצית בגנים לילדים עם צרכים מיוחדים של עמותת "בית אידי שפירא".

המסיבה נתנה לילדים הפוגה קצרה ושמחה בשגרת חיים מלאת טיפולים, אבחונים ובתי חולים. זכינו למלא את האולם בחיבוקים, ריקודים, משחקים, צחוק ורוח טובה של נתינה ללא תנאי.

פעולות ההתנדבות שלנו

יותם ירושלמי

פעילות התנדבות בפארק ומקלט הקופים:

ביוני האחרון יצאנו קבוצה של 70 מתנדבים לבנות משחקים לקופים, לנקות, לשפץ ולשעשע את הקופים בפארק ומקלט הקופים הישראלי בבן-שמן. זו הפעם הרביעית שאנו משתפים פעולה עם הפארק שמהווה מקלט למאות קופים שעברו התעללות, סחר לא חוקי, ניסויים רפואיים ועוד.

בראשות הפארק עומדת תמר פרדמן, שבזכות ניהולה המסור וצוות מצומצם של תורמים, עובדים ומתנדבים הפארק מתוחזק! בבוקר שישי של עבודה משותפת, שמחה ומאומצת, הענקנו לקופים איכות חיים טובה יותר!

פעילות בבית אבות צהלון

במאי האחרון יזמנו פעילות לקשישים בבית האבות הגריאטרי צהלון, ביפו. מזה שנים שמתנדבינו מאמצים ומלווים שם קשישים בודדים. בפעילות זכינו להביא הרבה חיים, חום, שמחה, מגע ואהבה!

סניפי אקרופוליס החדשה בישראל

סניף אשדוד
רח' דקר 26 ב'
טל' 08-8506226

סניף חיפה
שד' הנשיא 86 (מול מלון דן כרמל)
טל' 04-8381610

סניף ירושלים
דרך בית לחם 46, פינת יפתח 2
טל' 02-6221399

סניף כפר סבא
רח' ויצמן 89
טל' 09-7665799

סניף קריית
שד' גושן 83, קריית מוצקין
טל' 04-8402660

סניף ראשון לציון
רח' תרמ"ב 22 (בצמוד לתחנה המרכזית הישנה)
טל' 03-9561002

סניף תל אביב
רח' ריב"ל 5
טל' 03-5104426

סניף באר שבע - הפתיחה בקרוב

פילוסופיה

תוכנית לימודים אחידה בכל סניפינו ברחבי העולם שמקורה בלימודים שהתקיימו בבתי ספר של חכמה בתקופות שונות בהיסטוריה.

תרבות

אנו יוצרים אמנות ועוסקים בה ככלי על מנת לגעת בלבותיהם של האנשים, לעורר ולהזכיר לאדם מיהו ומה הוא יכול להיות.

התנדבות

קבוצת המתנדבים שלנו מקיימת פעילויות למען הסביבה והקהילה, המתבססות על ערכי הנדיבות, הסובלנות והאחוה. גם מי שאינו חבר באקרופוליס מוזמן להצטרף לפעילויות השונות.

אתר: www.newacropolis.org.il

מייל: info@newacropolis.org.il

עקרונות אקרופוליס החדשה

1. קידום אידאל של אחווה בינלאומית המבוססת על כיבוד המעלות האנושיות, ללא הבדל של גזע, מין, תרבות, דת, מעמד סוציאלי וכדומה.

2. טיפוח אהבת החכמה דרך הלימוד ההשוואתי של הפילוסופיות, הדתות, המדעים והאמנויות, במטרה לקדם את הידע על האדם, על חוקי הטבע ועל חוקי היקום.

3. פיתוח הטוב ביותר שבפוטנציאל האנושי, תוך קידום הגשמת האדם כפרט ושילובו בחברה ובטבע כגורם אקטיבי ומודע, למען שיפור העולם.

אנו מוצאים שהתשובות לשאלות המשמעותיות ביותר שכל אדם פוגש בתוך לבו ובמעמקי נשמתו, הן אותן התשובות שמצאו מחפשי הדרך מאז ומעולם. המערביים והמזרחיים - כולם ביקשו להיות תלמידים של החיים. הדרך של תלמידי החיים היא אוניברסלית. החכמה אנושית שייכת לכולם. אנו מבטאים זאת הלכה למעשה באמצעות שלושה צירים: פילוסופיה, תרבות והתנדבות.

אקרופוליס החדשה הינה ארגון

לפילוסופיה מעשית כדרך חיים, אשר הוקם בשנת 1957 בארגנטינה ופועל כיום בלמעלה מ-60 מדינות ברחבי העולם. בשנת 1986 נפתח הסניף הישראלי הראשון, על-ידי מר פייר פאולין. כיום לומדים באקרופוליס החדשה בארץ מאות אנשים הפועלים ותורמים לחברה ב-8 מרכזים.

אקרופוליס החדשה אינה שייכת לשום

דת, אינה מעורבת בפעילות פוליטית, וכל אדם יכול לקחת חלק באופן חופשי בפעילויותיה. הפעילות שלנו מתקיימת בשלושה שלבים, בהם אפשר להשתתף לפי העדפה והתאמה: **שלב 1** - כל מי שמוצא עניין בלימודים, ובוחר ללמוד את הנושאים הנלמדים בקורסים הרצאות שלנו.

שלב 2 - מי שבוחר להיות חבר בארגון, כדי לקחת חלק בפעילויות התרבות וההתנדבות, ולחיות את הפילוסופיה כדרך חיים.

שלב 3 - מי שמבקש לא רק להיות פילוסוף, אלא להיות תלמיד. כלומר, לעשות תהליך אישי של עבודת מורה-תלמיד כפי שהיה נהוג בבתי הספר העתיקים.

אקרופוליס החדשה

YOMA

פילוסופיה בעיר

20/11/15

יום שישי 11:30–15:30

הפנינג הרצאות / מוזיקה / חוויה אחרת

מחיר: 35 ש"ח / לפרטים והזמנת כרטיסים: 9962607 - 054

אנחנו
באן

אקרופוליס החדשה
ריב"ל 5, תל-אביב.

www.newacropolis.org.il